

ved om, hvad det vil koste, synes jeg, det er lidt farligt at fremsætte Lovforslag, i hvilke man før de store Beløb, der er Tale om, opfører Summer, som man i Virkeligheden ikke ved noget om. Jeg er for saa vidt enig med Ministeren i, at man maa søge at danne sig en Forestilling om, hvad de Bevillinger, som man forlanger, vil andrage, og selv om det efter Sagens Natur kun kan være Gættværk, maa man skønne, saa godt man fornaar. Jeg tror ingenlunde, at 60 pCt. Forhøjelse paa de Udgifter, her er Tale om, i en Aarrække efter Krigen er for højt regnet. Det kan naturligvis tænkes, at jeg tager fejl heri, men jeg skal dog henvise til, at Prisen paa nogle af de Materialier, der er Tale om i denne Sammenhæng, for Øjeblikket er steget ganske overordentlig meget mere. Vi kan regne med, at Jernpriserne i mange Tilfælde er det 8—10-dobbelte af, hvad de var før Krigen, og Træpriserne det 3—4-dobbelte. Naar man da for Jernbaneanlæg regner med en gennemsnitlig Forhøjelse af 60 pCt. paa Priserne, som de var før Krigen, er det vistnok en meget moderat Beregning.

Den ærede Minister sagde, at hvis man nu antog, at denne Prisforhøjelse var rigtig — saaledes forstod jeg den ærede Minister —, maatte man efter Krigen sikkert overhovedet regne med større Tabeller. Ja, deri er jeg ganske enig, vi maa ganske sikkert regne med større Tabeller, naar det drejer sig om Udgifterne, men det er ikke sikkert, at vi kan regne med større Tabeller, naar det drejer sig om Landets Indtægter. Jeg har, allerede første Gang jeg havde Ordet, udtalt, at jeg troede, at vore Landbrugsprodukter vilde fastholde betydeligt højere Priser efter Krigen end før, men det kommer ikke alene an herpaa, det kommer ogsaa an paa Mængden, og jeg for mit Vedkommende synes ikke, man har nogen Sikkerhed for, at man vil kunne opretholde Omsætningen — og dertil hører jo den store Indførsel og den store Udførsel — i samme Omfang som før Krigen; og hvis der sker en betydelig Nedgang i Indførselen, maa den følges af en betydelig Nedgang i Udførselen, og saa kommer vi maaske i ret betydelig Grad til at savne de Betalings-

midler, vi hidtil har haft overfor Ulandet.

Naar Ministeren sagde med Hensyn til den ene Million, man hidtil aarlig har bevilget til Baneanlæg, at man havde tænkt paa umiddelbart efter Krigen at forhøje den, maa jeg dog henvise til, at i Aarene 1908—14 var Beløbet faktisk ikke mere end 1 Mill., og jeg forstaaer saa meget godt, at den højtærede Minister ikke har villet gennemtvinge en Forhøjelse under Krigen, og det end ikke i den Periode, vi har haft, hvor der dog var en Følelse af en vis Pengerigelighed. Men nu at ville give et bestemt Løfte om en større Bevilling i de kommende Aar — det kan jeg ikke gaa med til. Jeg kunde have Lyst til at spørge den højtærede Minister: Mener Ministeren, at der kan loves en væsentlig højere Bevilling af maaske 2—3 Millioner aarlig i den kommende Tid? Jeg tror, den højtærede Minister vil sige, som han allerede sagde til mig, at det vigtigste er, at vi intet ved, og deri er jeg ganske enig. Det er jo min Hovedbetragtning, at vi ikke ved, hvordan Forholdene er, og derfor ikke skal binde os. Jeg har ingenlunde sagt, at vi ikke skal fremme private Baner, jeg anser det tværtimod for meget ønskeligt, om vi kunde bygge alle disse Baner, nota bene, hvis vi har tilstrækkelig mange Penge dertil, og hvis der ikke er Bud efter disse Penge til endnu vigtigere Ting end disse Anlæg. Men det mener jeg i høj Grad vil være Tilfældet; jeg tror, der vil være Bud efter dem til Foranstaltninger, som er vigtigere og betydningsfuldere.

Naar Ministeren sagde, at jeg havde vist en forkert Forestilling om, hvad der forstodes ved private Baner, saa tror jeg, at dette beror paa en Fejltagelse. Jeg for mit Vedkommende mener, at det, vi kalder Privatbaner, burde rettere kaldes Lokalbaner, og jeg mener omvendt, at det, vi kalder Statsbaner, burde rettelig kaldes Hovedbaner, og jeg er af den Opfattelse, som jeg har fremhævet ved første Behandling af dette Lovforslag, at som Forholdene er, bør man samle Kræfterne om at udvikle Hovedlinierne alene af den Grund, at det er dem, der trænger mest, og at man bør vente med disse Privat-